

nu været brugt et Par Aar, og den højtærede Minister sagde, at han fandt, det har virket godt, idet Renten har været billigere, end hvis man skulde have laant Pengene i Nationalbanken, og det har altid været muligt at faa de fornødne Penge ad den Vej. Hvor stor Besparelsen derved har været, har den højtærede Minister dog ikke oplyst noget om. Naar vi nu stilles overfor Forslag om en Fortsættelse af denne Ordning, som vi altsaa fik gennem Valutaloven, kan jeg sige, at vi tiltræder det. Den højtærede Minister oplyste, at han ikke havde ønsket nogen Tidsbegrænsning, men at Folketinget havde ment, der burde sættes en Tidsbegrænsning, saa at Ordningen ophørte med Aaret 1929. Ogsaa dette kan vi tiltræde. Jeg kan altsaa paa mit Partis Vegne i et og alt anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

**C. F. Sørensen:** Den højtærede Finansminister har ved en tidligere Lejlighed gjort udførlig Rede for Finansministeriets Stilling til Spørgsmaalet om Overtræk paa Statens Konto i Nationalbanken og det heldige i Udstedelsen af Skatkammerbeviser, saa jeg finder ingen Anledning til at komme ind paa dette Forhold. Da Ministeren forsikrer, at denne Ordning virker betryggende og er bedre end den tidligere, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget.

**Døcker:** Ogsaa jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse her i Tinget. Den Adgang, der her gives til at skaffe Penge, er efter vor Mening betydelig bedre end det store Overtræk, der af og til har været paa Statens Konto i Nationalbanken, og det er tillige en billigere Maade, selv om Besparelsen med den nuværende Diskonto vel ikke er saa stor, som den før har været.

**Brandes:** Det foreliggende Lovforslag kommer enstemmigt vedtaget fra Folketinget, idet alle Partier dør har givet det deres Tilslutning, og Landstingets Stilling til et saadant finansielt Forslag er derved paa Forhaand givet. Jeg skal ogsaa paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til

uforandret Vedtagelse og til hurtig Gen-nemførelse.

Jeg har dog nogle faa Bemærkninger at gøre, idet jeg synes, der er nogen Betænkelighed ved den Foranstaltning, som her anbefales af Finansministeren, og som nu vedtages af Rigsdagen. Den højtærede Finansminister nævnte, at Bestemmelsen om, eller jeg skal maaske rettere sige Bemyndigelsen for Finansministeren til at udstede for 50 Mill. Kr. Skatkammerbeviser oprindelig var knyttet til Valutaloven, og den havde ikke alene den Hensigt at lette Finansstyrelsen, naar Indtægterne maaske paa visse Tidspunkter indgik sparsomt, medens Udgifterne krævede betydelige Beløb, men ogsaa den valutamæssige at sørge for, at Nationalbankens Seddeludstedelse ikke blev større end nødvendig. Jeg forstaar ogsaa den højtærede Finansminister saaledes, skønt der ingen Oplysninger findes, aldeles ingen, i Lovforslaget om, hvorledes selve Bestemmelsen har virket, at han ikke alene har solgt disse Skatkammerbeviser i Indlandet, hvorved Seddeludstedelsen dog ikke kan være blevet synderlig hindret, men ogsaa i Udlandet, hvorved der altsaa for saa vidt fremkom en bedre Tilstand. Men naar man sammenligner denne Bemyndigelse med den tidligere Praksis at overtrække Statens Konto i Nationalbanken, har dog denne Foranstaltning, som vi nu skal til at vedtage, den Mangel, at den tilslører Statskassens Tilstand. Som det nu er, kan man hver Maaned aflæse paa Nationalbankens Maanedsregnskab, hvad Staten skylder Banken, og hvad Staten har til gode i Banken. Denne Ordning, hvorved man tydeligt ser Forholdet mellem Staten og Banken, er truffet under den højtærede Finansministers Embedsførelse, saa vidt jeg forstaar efter Nationalbankens Ønske og med den højtærede Finansministers fulde Tilslutning, og den er efter min Mening en udmærket Ordning. Man faar gennem den et tilstrækkelig klart Overblik over, hvorledes Statens Stilling er overfor Banken, og vilde faa det over Statens finansielle Stilling overhovedet, hvis Forholdet ikke var det, at man — jeg mener Offentligheden — overhovedet intet aner om, hvor meget der er udstedt i Skatkammerbeviser, og paa hvilken Maade de er ud-